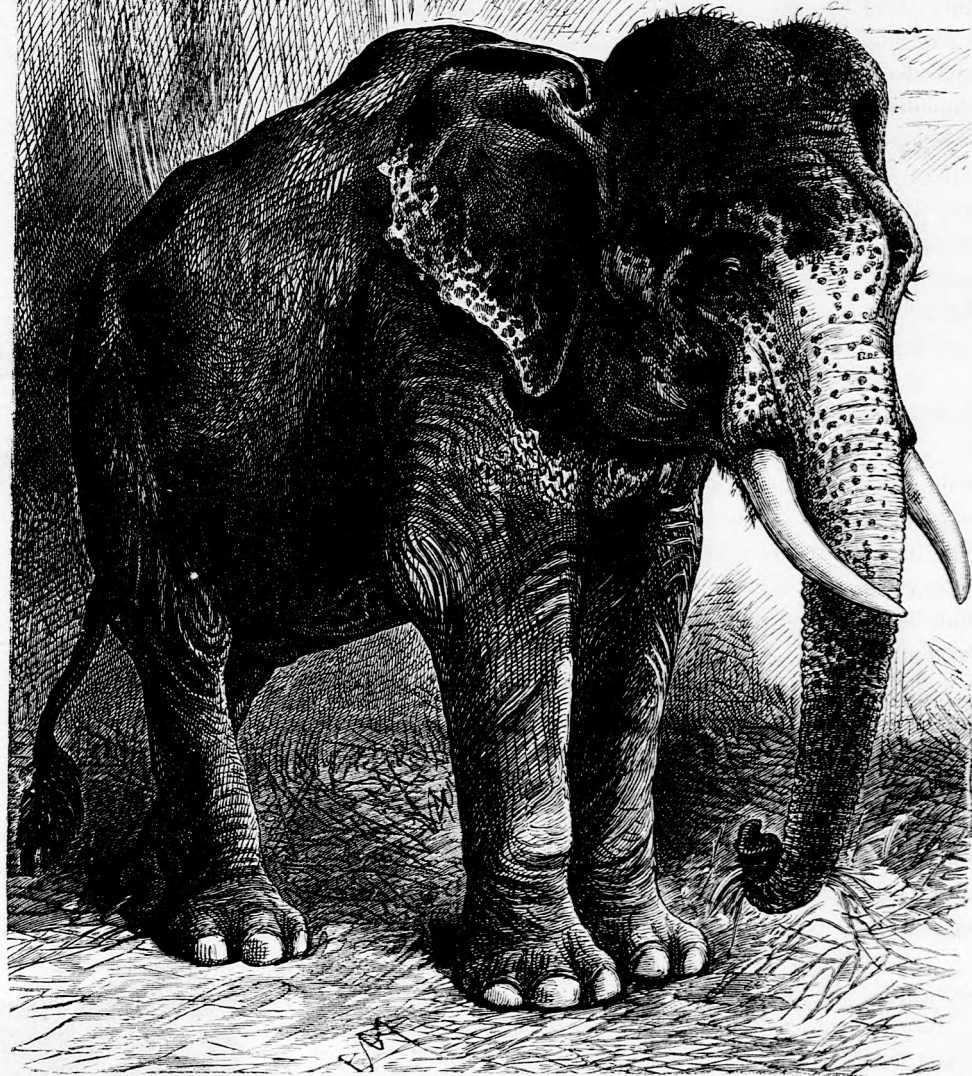

KIS HÍR LAP

SZENT ELEFÁNT. (Lásd a 116. lapon.)

XXVIII. kötet, 8. szám.

Ára negyedévre 1 frt 40 kr.
Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

1885. február 22-én.

LÓRI NÉNI TÖRVÉNYSZÉKE.

— Elbeszélés. —

(Vége.)

SAK szólj bátran. Vagy talán félsz tőlem?

— Oh dehogy! Azt gondoltam, milyen boldog volnék, ha a jövő tanévet ismét itt tölthetném; ha Kardos bácsi és a nénike beleegyeznének, akkor megkérném papáskámat s ő bizonyosan teljesitné kérelmemet. Akkor aztán én is rendes vendége lennék a Lóri néni törvényszékének és hogy javulásomat igazán bebizonyítsam, havi pénzből lassanként megtakarítanék annyit, a mennyibe a gyűrű visszaváltása került, és csak ha a magam emberiségéből szerzem vissza, akkor adja ide Lóri néni.

A néni meghatottan ölelte meg Kálmánt.

— Derék fiu vagy s most már hiszem, hogy valóban megszabadultál gonosz hibádtól. Esztendőre pedig majd többi hibádat is elővesszük, mert ha atyád beleegyezik, mi jövőre is szívesen fogadunk házukba. Mindjárt beszélünk testvéremmel.

Együtt mentek be Kardos urhoz, elmondták a tervet s Kardos ur szívesen beleegyezett, hogy Kálmán a szünidők multával visszatérjen. Ezzel a jó hirrel aztán sietett Kálmán a gyermekekhez. Nagy volt az öröm s most már nem busultak annyira az elváláson; hiszen pár hét mulva megint együtt lesznek.

— Addig pedig majd szorgalmasan levelezünk, mondá Béla.

— Én mindjárt irok, mihelyt hazáértem, felelé Kálmán.

Sok ölelés után Kálmán végre elutazott. Még a kapuból is integettek utána, míg végre a kocsi eltűnt szem elől. Aztán visszatértek a házba, miközben Andor felkiáltott:

— Mikor az a mellü-história történt, nem hitte volna Kálmán, hogy innen boldogan fog haza utazni.

— És tudjátok-e, honnan van az? Jöjjetek be, ma tartjuk egyelőre az utolsó ülést, aztán szünet lesz, míg Kálmán vissza tér. De ma nem a hibáitokról fogunk beszélni, hanem azt szeretném tudni, hogy okultatok-e a Kálmán példáján?

Bementek, körülülték Lóri nénit s ez aztán így szólt:

— Most vegyen elő kiki egy darabka papirost és írja rá a feleletet erre a kérdésre: Mi okozza azt, hogy Kálmán boldogan utazik haza?

Tetszett ez a feladat mindnyájoknak, ámbár egy kis fejtörésbe került. Végre azonban mindegyikük oda adta az írott feleletet Lóri néninek, ki sorban elolvasta. Mindegyiknél mosolyogva rázta a fejét, jelél, hogy a felelet nem találta el az igazat, de egyszer aztán örvendve mondá:

— Ez a helyes, ki írta ezt?

— A Magduska írása, mondák többen. Mit irt?

— Azt, hogy Kálmán azért mehet boldogan haza, mert ha követett is el hibát, megszánta, lehetőleg jóvátette és most nyugodt a lelkiismerete. Igazad van, Magduskám és mindnyájan tartsátok mindig eszetekben azt az igazságot, hogy az

a boldog ember, a kinek nyugodt a lelkiismerete.

— Jaj nénikém, csakhogy az nagyon nehéz dolog ám! szólt Marcsi. Tudom én azt, magyarázta egyszer apácska is, és mondhatom, nincs a világon kellemetlenebb valami, mint a lelkiismeret. Akármit csinál az ember, rögtön megszólal belől ez a titkos valami és akarjuk vagy sem, azt sugja folytonosan: »Ezt rosszul tetted, hibás vagy.« És ha nem hallgatok rá, nincs nyugtom, mindig bolygat valami.

— Igen, a lelkifurdalás, szólt Lóri néni mosolyogva.

— Persze hogy az, hiába akarom magammal elhitetni, hogy nem úgy van, hogy nem hibáztam; az a konok lelkiismeret titkon mégis csak sugdossa, hogy »hibás vagy, hibás vagy.« Nem lehet előle menekülni.

— Arra ne is törekedjél, szólt Lóri néni, mert lelkiismereted a legjobb barátod és mikor sug valamit, mikor nem enged nyugodnod, akkor javadat akarja, arra int, hogy ne kövess el rosszat és ha már elkövetted, igyekezzél azt jóvátenni. Meglásd, ha nincs semmi hiba a rovásodon, akkor lelkiismereted nem háborgat.

— Az már igaz, szólt Andor. Csak-hogy magam is ritkán vagyok teljesen békességben a lelkiismeretemmel.

— De még magam is, mondá Béla. Szinte azt szeretném néha, hogy ne is volna bennem ez az alkalmatlan portéka.

— Akkor ugyan mihamar nagyon rosszul járnál, szólt Lóri néni komolyan. Tudjátok, mi az a lelkiismeret? Nem

egyéb az, mint hogy meg tudjuk különböztetni a helyes, jó cselekedetet a rosztól, helytelentől, és a ki valami rosszat, helytelent követ el, mindig érzi ezt bensejében, akármennyire akarná is magával elhitetni, hogy nem cselekszik rosszat.

— Igen, ezt én tapasztaltam a mi nap, szólt Zsuzsika. Ott volt a torta a pohárszéken és nagyon, de nagyon nagy kedvem támadt rá. Már hozzá is nyultam, ámbár tudtam, hogy mama a vendégei számára készítette oda. Már a kezemben volt, de mintha valami azt sugta volna: »Ez csuf dolog, tolvaj vagy, ha elveszed.« Én pedig igyekeztem magammal elhitetni, hogy elvehetem, hiszen a mienk, ugyis kapok majd belőle; de az a makaacs lelkiismeret azt sugta, hogy ha kapok, akkor lesz az enyém, addig nem szabad hozzá nyulni. Nem is tettem, hanem elfutottam és azután nagyon meg voltam elégedve magammal.

— Mert nyugodt volt a lelkiismereted, bátran léphettél a mama elé, szólt Lóri néni. Volt erőd és akarated, hogy legyőzd a gonosz indulatot.

— Itt van a baj, nénike! szólt Andor. Én is sokszor tudom, mi volna a helyes, de nem bírok ellenállni, ha kedvem kerekedik valamire. Később persze megbánom, de hát mit tehetek róla!

— Tehet róla mindenki, csak egy dolog szükséges: hogy igazán, erősen akarjuk a jót. A Gondviselés azzal áldotta meg az embert, hogy különbséget tud tenni a jó és rossz közt és akarata van, hogy a jót tehesse, még ha nehezebbre esik is. E nélkül csak olyanok volnánk, mint az oktalan állatok, melyek csak ösztönük

szerint élnek és nem tudják, mi a jótett, mi a bűn. Lelkiismeretünk mindig meg-sugja, mit kell tennünk, ez legyen tehát mindig tanácsadótok és soha se igyeke-zetek ellenállni annak, amit ez a hű ba-rát tanácsol. Ha ellenére cselekesztek, előbb-utóbb bánkódás, szomorúság ér.

— Azt fogjuk tenni, kiálták mindnyájan.

— És tudjátok mit? szólt még Béla. Mindnyájunknak megvan külön a mi belső tanácsadónk; de ha mégis valami-kép nem tudnánk vele megegyezni, akkor ide jövünk mindig Lóri nénihez s ő lesz valamennyünknek közös lelkiismeretünk s a mit ő sugall, azt mindig megtesszük.

— Megtesszük, megtesszük! mondák mindnyájan.

Körülfogták a nénikét és egy össze-ölegették, hogy alig birt kiszabadulni; aztán így szólt:

— Remélen, meg is tartjátok, amit ígértetek; hallgatni fogtok mindig a lelki-ismeret intő szavára s a titeket szerető öregebbek tanácsára. És ha szilárd akarat lesz bennetek, hogy kövessétek azt, amit jónak tudtok, akkor boldogok lesztek.

Megfogadták s azóta komolyan töre-kesznek is ígéretök beváltására. Szereti is őket mindenki s boldogan élnek, köz-tük Kálmán is, ki csakugyan visszatért és már ismét viselheti a szép arany gyü-rüt, melyet saját érdeméből, takarékosság által már visszaszerzett.

SZENT ELEFÁNT.

(Képpel a czimlapon.)

LYAN jámborul áll ott a hatalmas erejű, de szelid állat, hogy aligha gondolná valaki közülünk, hogy ez más, mint szent, a kit roppantul tisztelni kell. Ő maga bizonyosan legkevesebbet tud róla, hogy nem olyan elefánt, mint a többi; szaporán eszegeti a szénát, melyet ápolója ad elébe s ha már csakugyan szent, hát meg kell vallani, hogy nagyon szerény és elégtelkeny.

Mi persze nevetünk rajta, hogy akár-miféle állatot is szentnek tarthatnak. De nem tanácsolnám a nevetést, ha ott járnátok messze Ázsiában, Sziám országban, a hol mai nap is szentnek tartják az elefánt egy fajtáját, az ugynevezett fehér elefántot. Ez a név különben nem illik rá, mert biz' a fehér elefánt egy csöppet sem fehér, hanem jóformán olyan piszkos szürke színű, mint többi atyjafia; csak a homlokán és orrmányán, meg a fülei szélén világosabb a bőr, épen olyan, mintha valami baja lett volna és még gyöngye uj bőr képződött volna a régi helyén. De hát mégis csak különbözik egy kicsit a többiektől s a melyik elefántnak ilyen világos foltja van, az jól jár, ha elfogják, mert nem kell nehéz munkát végeznie, hanem megteszik szentnek és tejbe-vajba fűrösztik.

Sziámban már ősi idők óta uralkodik az a hit, hogy az olyan elefánt, melyen afféle világos foltok vannak, szent. A király czime egyebek közt ez is: »A mennyei elefánt ura és sok fehér elefánt tulajdonosa«. Egy utazó, ki ezelőtt háromszáz

esztendővel járt ott, már leírta, milyen nagy tiszteletben tartják e szent állatokat. Az akkori királynak négy fehér elefántja volt s ha valakit olyan szerencse ért, hogy az erdőben ilyen ritka állatot elfoghatott, azonnal a királyhoz kellett vinnie s gazdag ajándékot kapott, csak hogy nem a királytól, hanem a város kereskedőitől, kik közül mindegyik egy egy aranyat tartozott fizetni a szent állat megtalálójának. Ha valamelyik szomszéd király is hozzájutott fehér elefánthoz és szép szerivel nem akarta átengedni, a sziámi király hadat izent neki és véres csatákat vívott, hogy a szent állatot megkapja. Egyszer - másszor bizony megesett, hogy őt verték meg és elvették országát egy részét is, a szent elefántot pedig mégsem kapta meg.

Akkoriban a szent elefántok aranyos oszlopszatu csarnokokban voltak elhelyezve és ezüst jászolból ettek. Mikor itatni és fürödni vezettek őket a folyóhoz, aranyrojtos bársony mennyezetet tartottak fölé-

jök, zenészek mentek elől s nagy proceszzió ment utánuk, mert ez mindig fontos szertartás volt. Külön magasrangú hivatalnok ügyelt arra, hogy a szent állatok fürdése annak rendje és módja szerint történjék.

GIZUSKA.

*Busul szegény Gizuskája,
Hová lett a cizcuskája?*

*Vágy szomorú képeket,
Jobbra balra nézeget.*

*Ha a hajlást nem sajnálná —
Lába alatt megtalálná!*

Egy másik utazó, ki a mult században volt ott, leírta, milyen nagy czerimoniával jár az, mikor egy fehér elefántot elfognak. Az elefánt persze, akár fehér, akár nem, csöppet sem szereti, ha elfogják; bár hamar megszeliidül, eleinte ugyancsak kapálózik a rabság ellen és keményen kell vele bánni. Meg kell kötözni s kiéheztetni, hogy elgyöngüljön. Selyem kötelekkel kötözték meg és az ország nagyurai bajoskodtak vele, finom hálóval óvták meg a legyek csipésétől és ün-

nepies menetben kísérték a királyi palotához. A városban pedig három napig ünnep volt a nagy esemény öröme.

Mai nap is csinálnak még ilyen nagy czerimoniát, még most is szentnek tartják a fehér elefántot és azt hiszik,

hogy ha ilyen szent állatai vannak a királynak, az szerencsét hoz az országra ; mikor pedig egy-egy fehér elefánt kimulik, az egész nép gyászol, siránkozik. Most is nagy szerencsének tartják, ha egy-egy új fehér elefántot fognak ; jobban örülnek neki, mint akármilyen nagy győzelmek. Egy utazót, ki nem igen rég fordult meg ott, a király igen értékes ajándékkal akarta megtisztelni s átnyújtott neki egy ezüst dobozt ; s mi volt benne ? Egy csomó szőr a fehér elefántról.

— Ez a legbecsesebb kincs, melyet adhatok, mondá.

A szent elefántnak felügyeletével most is előkelő emberek vannak megbizva s a király és kísérete gyakran meglátogatják a négylábu szenteket. Ezeknek természetesen pompás dolguk van, nem végeznek terhes munkát, mint a közönséges elefántok, hanem csak hevernek, esznek-isznak, sétálnak és fürödnek, mert a meleg évszakban az elefánt nagyon szereti a fürdőt.

A fehér elefánt a sziámiak nemzeti jelvénye is és nagyon büszkék reá. A rendjel is, melyet a király jeles férfiaknak ad, fehér elefántot ábrázol.

Természetes, hogy mikor ilyen ropant nagyra becsülik a fehér elefántot, nem engedhetik meg, hogy valaki ilyen szent állatot kivigyen az országból ; azt hiszik, hogy mindjárt valami nagy szerencsétlenség érne a népet. Tavaly mégis Európába került egy fehér elefánt, melyről azt mondták, hogy a szent állatok közül való. A tudósok megvizsgálták és úgy találták, hogy nem valami külön fajta elefánt, csak világos foltok különböztetik meg, úgy mint lovak közt akad olyan,

melynek csillagszerű fehér pont van a homlokán. Ritka és feltűnő levén az ilyen foltos elefánt, a sziámiak holmi csodát keresnek benne és így történhetett, hogy régente valamikor szentnek nyilvánították.

KONTÁRKODÁS.

(Képpel a 121. lapon.)

JELES festő híre nagyon
Lajos bácsinak ;
Festést látni — ez már nagyon
Keltett Málesinak.

*Ime : egyszer valahára
Neki sikerült,
Hogy a művész szobájába
Végre bekerült.*

*Megpillantá az állványon
Bátyját, a Gerőt. —
És egyszerre a kis lányon
A vágy vesz erőt.*

*Hiszen Gerő rég szeretett
Volna már szakált —
Fogta Málesi az ecsetet
S lábujj-hegyre állt.*

*„Párolok, amit kíván rég,
Bajúsz is neki ;
Hisz a borzas bajúsz ő még
Jobban szereti !“*

*Sok festéket kavartott,
S mindent rá fene . . .
Olyan bajúszt kanyarított,
Mint a sárkefe !*

*Szép egy munka ! De mit szól majd
Lajos bácsika ?
Hogy valahogy ne érje rajt :
Kikerülni a zajt, a bajt,
Jobb lesz a vad piktorkának
Odébb állnia !*

EGY KIS KÉMÉNYSEPRŐ TÖRTÉNETE.

— Elbeszélés. —

YON városában minden év őszén megjelent egy öreg kéményseprő, kit a nép egyszerűen csak Antal apónak nevezett. Hetven évesnek látszott, bár még alig volt több ötven évesnél, de a rendetlen életmód egészen megvénytette. Egyszer azonban nem jött egyedül, hanem hozott magával egy körülbelől tizenegy éves kis kéményseprő fiút, kit árva unokaöccsének mondott.

Antal apó reggel a legjobb ember volt, délben már sokkal rosszabb, este pedig egészen dühöngő. Borzasztó volt az, amit a szegény Jancsinak, unokaöccsének türnie kellett. Este, mikor kunyhójukba tértek, az ittas öreg rendesen úgy elverte kis öccsét, hogy a szomszédok összefutottak a nagy zajra, Jancsi pedig a zavart felhasználva, kiszökött a kunyhóból és az éjet kint valami szalmarakáson töltötte. Megtörtént néha, hogy Antal apó egész magánkívül dőlt közös ágyukra. Ezek voltak Jancsi legjobb éjszakái, mert ilyenkor csöndesen lefekhetett és zavartalanul alhatott reggelig.

Egy este Antal apó annyira mámorosan jött haza, hogy Jancsi megijedt tőle és az ajtón kifelé iparkodott, de nagybátyja megkapta és oly erővel vágta a falhoz, hogy Jancsi ájultan rogyott össze. De az öreg maga is elvesztette az egyensúlyt, s végig zuhant a padlón. Jancsi nem sokára visszanyerte eszméletét és tapogatózva lámpást gyújtott, — ekkor majd megdermedt ijedtében, a mint Antal apót élettelenül a földön elterülve látta, lábai-

nál pedig valami feketeséget vett észre. Lehajolt és rémülten látta, hogy az vér. Az ajtóhoz rohant, felrántotta és segítségért kiabált. A szomszédok összefutottak. Antal apó még lélekzett ugyan, de mire a gyorsan előhívott orvos megérkezett, már meg volt halva.

A kis kéményseprő rémülten futott ki a kunyhóból és futott . . . futott a meddig csak lábai birták. Mikor már egészen ki volt merülve, egy kapu alá huzódott, földre rogyott és mély álomba merült. Mire fölébredt, már reggel volt. Eleinte nem is tudta, hogy került erre e helyre és csak lassanként jutott eszébe, ami tegnap történt. Nagy busan fölkelte és befordult a legelső utczába, hogy valami kereset után lásson. Még alig tett néhány lépést, mikor egy ablakból kiszólt egy szakácsné.

— Jöjj fel, te kis kéményseprő, egy kémény van itt tisztítani való. Ha jól végzed a dolgodat, megkapod a rendes fizetést és adok még egy tányér meleg levest is.

Jancsi örvendve ment föl és miután jól végezte dolgát, megkapta az ígért díjat. A reggel tehát szerencsésen kezdődött, de estefelé Jancsi már nagyon aggódott, hol és mikép fogja tölteni az éjszakát. Ekkor harangoztak épen vecsrenyére s Jancsi odasietett. Mikor bent volt a templomban, elgondolta magában, mennyivel jobb volna itt aludni, mint a szabadban a kapu alatt. Meghuzódott tehát a templom egyik sarkában és várt míg minden ember kiment és a templomot becsukták. Egyedül volt most Istennel. Imádkozott, azután lefeküdt egyik padra és jól aludt reggelig. Mikor reggel a templomot kinyitották, odaállt az ajtóhoz és az emherek

hogy ha ilyen szent állatai vannak a királynak, az szerencsét hoz az országra; mikor pedig egy-egy fehér elefánt kimulik, az egész nép gyászol, siránkozik. Most is nagy szerencsének tartják, ha egy-egy új fehér elefántot foghatnak; jobban örülnek neki, mint akármilyen nagy győzelmenek. Egy utazót, ki nem igen rég fordult meg ott, a király igen értékes ajándékkal akarta megtisztelni s átnyújtott neki egy ezüst dobozt; s mi volt benne? Egy csomó szőr a fehér elefántról.

— Ez a legbecsesebb kincs, melyet adhatok, mondá.

A szent elefántnak felügyeletével most is előkelő emberek vannak megbízva s a király és kísérete gyakran meglátogatják a négylábu szenteket. Ezeknek természetesen pompás dolguk van, nem végeznek terhes munkát, mint a közönséges elefántok, hanem csak hevernek, esznek-isznak, sétálnak és fürödnek, mert a meleg évszakban az elefánt nagyon szereti a fürdőt.

A fehér elefánt a szíamáiak nemzeti jelvénye is és nagyon büszkék reá. A rendjel is, melyet a király jeles férfiakkal ad, fehér elefántot ábrázol.

Természetes, hogy mikor ilyen ropant nagyra becsülik a fehér elefántot, nem engedhetik meg, hogy valaki ilyen szent állatot kivigyen az országból; azt hiszik, hogy mindjárt valami nagy szerencsétlenség érné a népet. Tavaly mégis Európába került egy fehér elefánt, melyről azt mondták, hogy a szent állatok közül való. A tudósok megvizsgálták és úgy találták, hogy nem valami külön fajta elefánt, csak világos foltok különböztetik meg, úgy mint lovak közt akad olyan,

melynek csillagszerű fehér pont van a homlokán. Ritka és feltűnő levén az ilyen foltos elefánt, a szíamáiak holmi csodát keresnek benne és így történhetett, hogy régente valamikor szentnek nyilvánították.

KONTÁRKODÁS.

(Képpel a 121. lapon.)

JELES festő hirtelen nagyon
Lajos bácsinak;
Festést látni — ez már nagyon
Kellott Málcának.

*Ime: egyszer valahára
Neki sikerült,
Hogy a művész szobájába
Végre bekerült.*

*Megpillantá az állványon
Bátyját, a Gerőt. —
És egyszerre a kis lányon
A vágy vesz erőt.*

*Hiszen Gerő rég szeretett
Volna már szakált —
Fogta Mácsi az esetet
S lábujj-hegyre állt.*

*»Rajzolok, amit kíván rég,
Bajúsz is neki;
Hisz a borzas bajúsz ő még
Jobban szereti!«*

*Sok festéket kavarított,
S mindent rá fene...
Olyan bajúszat kanyarított,
Mint a sárkefe!*

*Szép egy munka! De mit szól majd
Lajos bácsika?
Hogy valahogy ne érje rajt:
Kikerülni a zajt, a bajt,
Jobb lesz a vad piktorkának
Odébb állnia!*

EGY KIS KÉMÉNYSEPRŐ TÖRTÉNETE.

— Elbeszélés. —

YON városában minden év őszén megjelent egy öreg kéményseprő, kit a nép egyszerűen csak Antal apónak nevezett. Hetven évesnek látszott, bár még alig volt több ötven évesnél, de a rendetlen életmód egészen megvénytette. Egyszer azonban nem jött egyedül, hanem hozott magával egy körülbelül tizenegy éves kis kéményseprő fiút, kit árva unokaöccsének mondott.

Antal apó reggel a legjobb ember volt, délben már sokkal roszabb, este pedig egészen dühöngő. Borzasztó volt az, amit a szegény Jancsinak, unokaöccsének türnie kellett. Este, mikor kunyhójukba tértek, az ittas öreg rendesen úgy elverte kis öccsét, hogy a szomszédok összefutottak a nagy zajra, Jancsi pedig a zavart felhasználva, kiszökött a kunyhóból és az éjet kint valami szalmarakáson töltötte. Megtörtént néha, hogy Antal apó egész magánkívül dőlt közös ágyukra. Ezek voltak Jancsi legjobb éjszakái, mert ilyenkor csöndesen lefekhetett és zavartalanul alhatott reggelig.

Egy este Antal apó annyira mámorosan jött haza, hogy Jancsi megijedt tőle és az ajtón kifelé iparkodott, de nagybátyja megkapta és oly erővel vágta a falhoz, hogy Jancsi ájultan rogyott össze. De az öreg maga is elvesztette az egyensúlyt, s végig zuhant a padlón. Jancsi nem sokára visszanyerte eszméletét és tapogatózva lámpást gyújtott, — ekkor majd megdermedt ijedtében, a mint Antal apót élettelenül a földön elterülve látta, lábai-

nál pedig valami feketeséget vett észre. Lehajolt és rémülten látta, hogy az vér. Az ajtóhoz rohant, felrántotta és segítséért kiabált. A szomszédok összefutottak. Antal apó még lélekzett ugyan, de mire a gyorsan előhívott orvos megérkezett, már meg volt halva.

A kis kéményseprő rémülten futott ki a kunyhóból és futott... futott a meddig csak lábai birták. Mikor már egészen ki volt merülve, egy kapu alá huzódott, földre rogyott és mély álomba merült. Mire fölébredt, már reggel volt. Eleinte nem is tudta, hogy került erre e helyre és csak lassanként jutott eszébe, ami tegnap történt. Nagy busan fölkelte és befordult a legelső utczába, hogy valami kereset után lásson. Még alig tett néhány lépést, mikor egy ablakból kiszólt egy szakácsné.

— Jöjj fel, te kis kéményseprő, egy kémény van itt tisztítani való. Ha jól végezed a dolgodat, megkapod a rendes fizetést és adok még egy tányér meleg levest is.

Jancsi örvendve ment föl és miután jól végezte dolgát, megkapta az ígért díjat. A reggel tehát szerencsésen kezdődött, de estefelé Jancsi már nagyon aggódott, hol és mikép fogja tölteni az éjszakát. Ekkor harangoztak épen vecsrenyére s Jancsi odasietett. Mikor bent volt a templomban, elgondolta magában, mennyivel jobb volna itt aludni, mint a szabadban a kapu alatt. Meghuzódott tehát a templom egyik sarkában és várt míg minden ember kiment és a templomot becsukták. Egyedül volt most Istennel. Imádkozott, aztán lefeküdt egyik padra és jól aludt reggelig. Mikor reggel a templomot kinyitották, odaállt az ajtóhoz és az emherek

közé vegyült, de bent maradt, mert épen vasárnap volt és nem akarta a misét elmulasztani. Este felé ismét a templomban volt és megszólított egy öreg asszonyt, aki (mert ott ez a szokás) a vánkosokat szokta kölcsön adni az emberek térde alá.

— Nénike, segíthetek valamiben?

— Óh igen, kis fiam, nekem ugyanis nehezemre esik a sok hajlongás, szedd össze a vánkosokat és hordjad be amoda az oldalkápolnába.

— Jancsi gyorsan dologhoz látott és pár perc alatt összeszedte a vánkosokat; de mire a kápolnához vitte, ennek rácsos ajtaja be volt csukva.

— Jaj Istenem, néni, az ajtó be van már csukva! Hová teszem most ezt a sok vánkost?

— Várj csak fiam, nincs nekem szükségem a kulcsra, tudom én a nélkül is nyitját.

Benyújtva kezét a rácszat közé, megnyomott egy kis rugós lakatot és az ajtó kinyílt. Mikor Jancsi ezt látá, egy terv villant meg agyában, — de most az öreg asszonnal együtt kiment a templomból. Este felé azonban ismét a templomban volt és alig várta, hogy az emberek távozzanak. Végre egyedül maradt. Ekkor a kis kápolnához sietett, a rugó segítségével fölnyitotta a lakatot és bement. Itt megtalálta a vánkosokat mindenféle pokróczokkal együtt és ezekből ágyat vetett magának. Ilyen jól még tán soha sem aludt a szegény Jancsi és csak a haragszó ébresztette fel. Rendbe hozta a vánkosokat, kiment a templomból és dolga után látott, hogy legyen mit ennie.

Egy vasárnap ismét találkozott Bertalnival, azzal az öreg asszonnal és kérdezösködött tőle a templomban szolgáló emberek felől. Az öreg asszony legelőször is a sekrestyést Galimboist említette. Jancsi ezt az embert nem szerette és tudja Isten mért mért nem, mindig félt tőle. Mikor e gondolatait Bertalnének elmondta, ez azt felelte, hogy Galimbois mindig becsületével kérkedik és azt mondja, hogy nincs a világon több olyan becsületes ember, mint ő.

— Én nem mondom, hogy nincs úgy, mondá Bertalné; de hát a többi embereket sem kellene talán így megvetnie.

Az estéli Isten-tisztelet után Bertalné magával hívta Jancsit.

— Jöjj velem, kis fiam, az imént egy kis kávévettem, most elkészítem és adok belőle neked is egy jó nagy csészével.

Jancsi azt hitte, hogy ez a kávé egyenesen a paradicsomból jön: olyan jót még nem ivott soha.

— Most menj szépen haza, szólta Bertalné, miután megozsonnáltak. Jancsi megköszönte a jó kávé és egyenesen a templom felé vette útját. Itt jól bebújt vánkosai közé; de akármennyit forgolódott egyik oldaláról a másikra, sehogy sem jött álom szeméire.

— Ez bizonyosan a kávéból van, gondolta magában.

Elkezdett jarkálni a templomban, de alig tett egy pár lépést, mikor kulcsnyikorgást hallott és egyszersmind lépteket is. Gyorsan vissza osont a kis kápolnába, elbújt a vánkosok közé és reszketve várta, mi

fog történni. A szószék mellett lassan kinyílt egy kis ajtó és egy lámpás gyöngéfényénél a kis kéményseprő ráismert... Galimboisra. A szekrestyében Jancsi majd

halálra vált ijedtében; bizonyosra vette, hogy ez a szigorú, rideg ember megtudta, hogy ő itt van és most érte jött. A szekrestyés az oltár mellé ment, oda, hol az a per-

KONTÁRKODÁS. (Lásd a 118. lapon.)

sely állott, melybe mise alatt az adományokat szokták gyűjteni a szegények számára. A szekrestyés egy kis kulccsal fölnyitotta a

perselyt, kivett belőle minden pénzt, egy erszénybe rakta és miután a perselyt ismét gondosan becsukta, csöndesen, a

mint jött, el is távozott, a szegény Jancsi nem kis öröme.

A toronyóra épen tizet ütött ekkor és a kis kéményseprő megjegyezte magának az órát, a következő vasárnap pedig virrasztott tizig. Mikor tizet ütött az óra, ismét bejött a sekrestyés és minden ugy történt, mint először.

— Ezt bizonyosan a plébános ur parancsából teszi, gondola Jancsi.

Másnap, hétfőn, Jancsi egész nap dolgozott és este felé már alig várta, hogy lefekhessék. Bebujt vánkosai közé, de egyszerre összerezent.

— Lépteket hallok, mondá magában... oh semmi... bizonyosan patkányok voltak.

De kis vártatva ismét zörejt hallott, fölemelkedett, csak hogy majd visszaesett ijedtében vánkosaira. Egy szürke alakot látott a templomban ide-oda futkosni. Ez az alak nagyon hasonlított egy a templomban álló szoborhoz, bizonyosan az is volt. De Istenem, hát a templom minden szobra föléledt? A másik oldalról egy kis fekete alak közeledett. Jancsi egészen elrémülve bujt vánkosai közé, hogy ne is lássa ezeket a borzasztó kísérteteket. A két alak egyszerre csak összetalálkozott és hangos kiáltás volt hallható. Jancsin hideg borzongás futott végig; csakhamar magához tért azonban, mikor két női hang panaszkodását hallotta.

— Oh istenem, de félek Hát maga az? A templom be van csukva hogy megyünk most ki?

Jancsi figyelmesebben megnézte a két alakot, és a kisebbik feketében ráismert egy szolgálóra, kiről tudta, hogy

süket. A másik asszonyt többször látta a templomban és beszéd módjából megértette, hogy ez is ugyanabban a bajban szenved, és így nem hallották a csengettyűszót, mely a templom bezárását jelezte. A két öreg a sekrestye felé ment, honnan csöngettyűhuzó vezetett a sekrestyés szobájába. De Jancsi újra hallotta őket panaszkodni.

— Nincs segítség, nem lehet csengetni, nagyon magasan van.

Ezt Jancsi nagyon jól megértette, mert tudta, hogy a csengettyűszinór sokkal magasabban van, semhogy elérhetnék.

— Jöjjön Mari, szólalt meg egyikük, hozzunk ide padokat, egymásra rakjuk, aztán majd csak elérjük valahogy.

— Bizony még leesnek és agyonütik magukat, szól magában Jancsi; én pedig könnyen fel tudnék mászni a rácszaton. Meg is teszem, míg ők a templom belsejében a padokkal vesződnek addig én gyorsan felmászom, csengetek erősen és a sekrestyés majd kinyitja az ajtót.

Jancsi gyorsan a rácszaton termett, de még így sem huzhatta meg mindjárt a zsinórt, mert azt napközben valaki bizonyosan nagyon hirtelen rántotta meg, a zsinór visszaugorva a rácsra csavarodott, A kis kéményseprőnek idő kellett hozzá, míg kibontotta és mire erősen megrántotta a csöngettyűt, észre vette őt a két öreg asszony és rémült kiabálással futottak mindketten a templom másik részébe.

— El vagyok veszve, mondá kétségbeesve Jancsi, kiszabadítottam őket és magam jutottam bajba.

Reszketve a felindulástól, kápolnájába futott és vánkosai közé rejtőzött. A

templom ajtaja kinyílt és Jancsi látta, a mint a sekrestyés nagy mérgesen belépett és lámpását magasra tartva körülnézett. A két siket asszony is észrevette őt és Jancsi hallotta őket kiáltozni.

— Óh kedves Galimbois ur. . . . Mi láttuk. . . láttuk az ördögöt!

— Hallgassanak, és pusztuljanak innen! förmedt rájuk dühösen a sekrestyés.

— Óh jó Galimbois ur, hallgassa csak. . . egészen fekete volt. . . csöngött. . . csöngett. . . ha látta volna karmait! . . .

— Ugyan takarodjanak már ki! dühöngött a sekrestyés, fölverik az embert legjobb álmából!

Kitaszigálta a két öregot, aztán erősen becsapta és becsukta maga után az ajtót. A szegény Jancsi egész éjjel be sem hunyta szemét, mert [nagyon félt, hogy másnap mégis csak fölfedezik. De nem történt semmi. Az igaz ugyan, hogy Bertalné hajmeresztő historiát mesélt a fekete ördögről, mely a két öreg asszonynak megjelent, és hogy ez a dolog nagy feltűnést keltett a templom szolgái közt, sőt még a papság fülébe is eljutott. Szerencsére a plébános csak nevetett rajta és így Jancsi ura maradt kápolnájának.

Egy vasárnap nagy előkészületek történtek a templomban. A közepére aranyozott széket tettek szép pokróczra és a templom szolgái mind sűrögtek-forogtak, úgy hogy végre Jancsinak is feltűnt és kérdezősködött Bertalnétól.

— Hát nem tudod, fiam? mondá az öreg asszony. Ma a püspök fog prédikációt tartani, és gyűjteni fognak a szegé-

nyek számára, az összegyűlt pénzt aztán átadják a püspöknek, ki majd maga fogja kiosztani.

— Így hát jó dolguk lesz a szegényeknek, szólt Jancsi.

— No, nem fognak meggazdagodni tőle, viszonzá nevetve Bertalné, de mégis csak fog rajtok segíteni. Hanem itt jön már a sok ember, menj helyedre.

A templom megtelt, az orgona zúgott, szent ének hangzott fel, utána a püspök prédikált. Jancsi egy sarokba húzódott és onnan hallgatta végig az egész prédikációt. Mikor ennek vége volt, kezdődött a gyűjtés.

— A püspök ezt e pénzt bizonyosan palotája előtt fogja kiosztani; sietni fogok hát, hogy első legyek, okoskodott magában Jancsi.

Oda ment tehát a palota elé és várt, egész nap várt. . . A hó nagy pelyhekben esett.

— Már háromnegyed hatra és a püspök még sem jön!

Tovább várt. . .

— Istenem, már hat óra! . . . A sekrestyés becsukja a templomot, hol fogok meghálni?

— Mit csinálsz te itt, gyermek? szólalt meg ekkor a háta mögött egy barátságos hang.

Jancsi hátra tekintett és a plébánost látta ott.

— A püspököt várom, tisztelendő ur.

— A püspököt? Mit keresne az itt ilyen órában?

— Oh, el fog jönni bizonyosan, ki fogja osztani a pénzt a szegények közt. Már oly rég várom!

— Ez nagyon különös, mondá a plébános mosolyogva. A püspök minden esetre ki fogja osztani a pénzt, de nem ma.

— Istenem, hát nem fog eljönni?

— Semmi esetre sem, és most már bizonyosan asztalhoz készül, mert ma este nagy lakomát ad.

— Óh Istenem, mit fogok én most csinálni?

— Menj vissza szüleidhez vagy gazdádhoz, még pedig gyorsan, mert ugyan csak hideg van, mondá a pap.

— Nincs nekem senkim, felelé Jancsi szomoruan. Nagybátyámnál voltam, de az meghalt.

— De valahol csak van lakásod?

— Oh, az most már be van csukva, mondá Jancsi könyezve. Ma kint kell hálnom a szabad ég alatt.

És a szegény kis kéményseprő sirni kezdett...

— Ne sirj no, kis fiam, mondá a jószívü lelkész, nálam elhálhatsz ma éjjel; de szaporán lépkedj, mert sietnem kell, én is a püspökhöz vagyok híva.

— Sietek. . . sietek, tisztelendő ur, felelt Jancsi, emelgetve meggémberedett lábait.

— Lépj ide be, mondá a lelkész kinyitva egy ajtót. Veron, itt hozok egy kis vendéget. (Vége következik.)

TALÁLOS MESÉK.

Két keze, két feje, négy szeme, hat lába, s mégis csak négyen jár; — mi az?

(*Leveg és ló.*)

*

Lelkes alul, lelkes felül, közbül lelketlen.

(*Ló és locas közt a nyereg.*)

A JURUMI.

(Képpel a 125. lapon.)

A CSAK ezt a szót olvassátok: »jurumi«, nem igen értitek meg, mit jelent. De ha hozzáteszem, hogy »hangyászmedve«, akkor már nem lesz olyan ismeretlen, mert bizonyosan olvasatok már róla s én magam is beszéltem már nektek ez érdekes állatról.

Ha valaki állatkertben, ketrecben látja a jurumit s nem ismeri, azt hihetné, valami félelmes, veszedelmes fenevad, olyan sajátságos, valóban ijesztő a külseje. Csakugyan meg is ijednek tőle a többi állatok s nemrég, mikor egy állatkertbe ilyen hangyászmedvét hoztak, a többi állatok semmikép sem birtak megnyugodni. Különösen a majmok oly szörnyü sivalkodást vittek véghez, hogy el kellett függönyözni a ketreczöket; csak akkor csillapodtak le, mikor nem látták többé a veszedelmesnek vélt ellenséget. Még a hatalmas simpánznak is oda lett a bátorsága s elbujt ketrece egyik zugába a szalma közé.

A szegény jurumi pedig nagyon ártatlan benne, hogy minden állat annyira retteg tőle, mert ő bizony soha sem gondol arra, hogy bántson valakit. Hanem az igaz, ő sem engedi, hogy bántsák. Ha megtámadják, nagy dühre lobban és elszántan száll szembe ellenségével, még pedig akkép harczol, hogy hátsó lábaira állva, első lábával hihetetlen gyorsasággal osztogatja a csapásokat; ezeket pedig megemlegeti a ki kapja. Mert a jurumi első lábai nagyon erősek és hatalmas karmok-

(Folytatás a 126. lapon.)

A JURUMI. (Lásd a 124. lapon.)

(Folytatás a 124. laphoz.)

kal vannak ellátva, úgy hogy bármely nagyobb állatot is képes megölni velök.

Mint mondom, csak akkor teszi ezt, ha kénytelen vele, különben pedig békeségesen kóborol az erdőben, mezőkön. A délamerikaiak azért nevezték el »jurumi«-nak, mert ez annyit jelent, mint »piczi száj«. És csakugyan olyan piczi szája van, mint egy négykrajczáros és hozzá még foga sincs, tehát nem haraphat. Ha fiatalon fogják el, hozzá szokik a gazdájához, megszereti, játszik vele, de legjobban szereti mégis, ha békét hagynak neki és aludni tömérdeket tud s nemcsak egész éjen át alszik, hanem még a nap nagyobb részét is szundikálva tölti.

Otthon a maga hazájában kedvére barangolva éldegél. Nincs biztos tanyája, hanem ide-oda bolyong keresve eleségét, a hangyákat. Rendkívül erős első lábával fölássza a hangyabolyt s fél méter hosszú nyelvét odadugja a nyüzsgő hangyatömeg és a hangyatojások közé, aztán, mikor nyelve tele van hangyákkal, gyorsan bekapja és lenyeli a neki pompás csemegét. Nyelve csodálatosan mozgékony s ezt a fogságban levő juruminál megfigyelhetni, mikor eszik. A fogságban főtt darát adnak neki s ezt épen úgy eszi, mint a szabadban a hangyákat: belenyújtja nyelvét az ételbe és gyorsan bekapja, egy perc alatt százhuszszor, sőt százötvenszer is megteszi ezt s addig folytatja, míg jól nem lakott, ami persze sokáig tart, mert egyszerre csak igen keveset kap be. Mikor a hangyabolyt kaparja föl, a megzavart hangyák dühösen kapaszkodnak a nyelvébe és éles fogaeszkáikkal csipik, marják hábo-

ritójokat. És nem is igaz az, amit régebben hittek, hogy a jurumi nem érezné a csipést. Érzi biz ő, de nem árt neki. Hanem azért, ha csak lehet, kerüli. Nagyon jól ismeri, melyik fajta hangya tud erősen marni, melyik nem, és a mig csak lehet, ott keresi a zsákmányt, a hol ártalmatlan hangyákat talál.

Egy-egy jurumi, mint képzelhetni, tömérdek hangyát elpusztít naponként, míg jóllakik. Ezzel nagy hasznot tesz, mert ott óriási mennyiségben van hangya s a mezőkön egész dombokat turva, kárt okoz. Ezért tehát az emberek nem is üldözik a jurumit, ámbár könnyű elbánni vele, mert futni nem igen tud, még gyalogosan is utól lehet érni és bunkós bottal agyonütni. De ez csak nagy ritkán történik; az ottani lakosok tudják, hogy a jurumi hasznos állat s szeretnék, ha jóval több volna. Mert bár senki sem bántja, mégis igen kevés található s rendesen magánosan kóborol. Járás közben folyvást földre csüggeszti a fejét és szaglálózlik, bozontos farkát pedig egyenesen kinyujtva hordja, hátán a kemény sörtét felborzolja és így sokkal nagyobbnak látszik, mint a milyen valóban. Testének hossza egy méter, de bozontos farka is van egy méter hosszú; mikor tehát jár, két méternél hosszabb, hatalmas fenevadnak látszik. Hosszu, hengeralaku feje tompa ormányban végződik s ennek végén van a piczike szája, melybe alig férne be az ember hüvelyk ujja; szeme és füle kicsi, ellenben törzse erős. Leghatalmasabb azonban hosszu, vastag karmu első lába, melyet járás közben talpa alá hajlít be. Első lábainak nagy erejére a föld fel-

kaparás
fogássá
hatja a

E
majd p
mit me
volt a
rálótt
gyott
zsákm
fölgre
gadta
jére ke
szen
felbős
rogyo
alatt
ez het

J
él me
a leg
éghaj

a

e

l

p

s

y

z

dök e

kaparásánál van szüksége. Három négy fogással olyan gödröt ás, hogy bele dughatja a fejét.

Egy utazó, ki Dél-Amerikában volt, majd pórul járt, mikor egy lakomázó jurumit megzavart. A jurumi feje épen benne volt a kikapart hangyabolyban s az utas rálőtt a lakomázóra. A jurumi összerogyott s utasunk oda lépett, hogy elvigye zsákmányát; de a sebzett állat ekkor fölugrott, talpra állt s első lábaival megragadta ellenségét. Az utasnak szerencséjére kezében volt a töltött pisztolya és egészen közelből löhetett még egyszer a felbőszült állatra, mely aztán élettelenül rogyott össze. De a viadal rövid pillanata alatt is ugy öszszesebezte az utast, hogy ez hetekig viselte a nyomait.

Európában a jurumi csak rövid ideig él meg. Az állatkertekben hiába ápolják a legnagyobb gonddal, nem bírja ki a mi éghajlatunkat s mihamar elpusztul.

BETŰREJTVÉNY.

a	a	a	a	a	a	a
e	f	g	g	g	i	
l	n	n	n	ó		
p	r	r	s			
s	s	v				
y	z					
z						

E négyszögekben levő betűk úgy helyezendők el, hogy a sorok balról jobbra s felülről

lefelé olvasva a következő szavakat adják: 1. ezt most élveztük, 2. égi lény, 3. a virágok királynője, 4. az emberi test legnemesebb része, 5. legnagyobb jötevőnk e földön, 6. tiltó szó, 7. egy betűje az abeknek.

UTÓLAGOS MEGFEJTIK.

A „KIS LAP” XVIII. köt. 5-ik számában közölt képrejtvény megfejtését utólag még beküldték: Korbuly Dezső és Laczi, Weisz Lajos, Fuchs Pali, Korpos Irma, Simay Elemér, Wollheim Róza, Gebhardt Dénes és Ernő, Schön Róbert és Ödön, Baján Etike.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Hanák Dezső. A politikai pártok ismertetése tán nem igen való gyermeki újságba. Utí rajzok annál inkább, s ezekben lesz is részetek. — **Szalay Elemér.** Ügyes levelkédnek megörültem. Üdvözetemet küldöm. — **Berger Gizella.** Már hogy ne venném szívesen, ha az én kis olvasóim irnak nekem? Ebből a rovatból is megítélheted, hogy akinek valami mondani valója van, az mind bizalommal fordul hozzám. Te is helyesen tettél, hogy írtál. — **Wollner Jozefine.** A rövid levelet nem veszem rossz néven. Inkább a hosszút. Honora jól tette, hogy neki bátorodott s maga fogta meg a tollszárat, ahelyt hogy, mint eddig követte, rád bizza. — **Vargha Dani.** A megboldogult Huszár Adolfot, a jeles magyar szobrászt, igenis jól ismertem, s barátaim közé számítottam. — **Rosenspitz testvérek.** Ha nevetek a megfejtők sorában meg nem jelent, ennek oka az is lehet, hogy leveleteket nem kaptam meg. — **Sárkány Jolán és Laukó Vilma.** Színi előadások, az »Egy kis tévedés« erkölcsi és anyagi sikere nekem is kedves elégtételemmre szolgál. Az a »Rongyos egylet«, mely a szegény gyermekek fölségelésén fáradoz, s melynek a 8 forintnyi, aránylag szép eredményt juttatjátok: ez az egylet emlékeztet a rongyos zászlóra, mely mutatja, hogy diadalmasan küzdöttek alatta. — **Vigyázó Ferencz.** Mi az a számkör? — **Werkner Rikárd.** A beteg gyermekek kórházának részére a gyűjtéseket már bezárván, forintodat egészben a bölcsődének adom át. — **Romeiser Béla urnak.** A közlemények kiadásáért a »Kis Lap« szerkesztősege semmi czim alatt nem fogad el fizetést, akár nyomdai költségek fedezése, akár a javítások díjazásaképp küldötték be azt, s így a 10 forintot, utólagos jóváhagyása reményében, a bölcsőde részére folyó gyűjtésünkhöz csatoljuk. Ami Zoltánnak versikéjét illeti, az, kis korához képest, elég jónak mondható, de rendkívüli tehetségre nem vall. Írásából következtetve, Zoltán már van

9—10 éves. A versében — s ez a legbiztatóbb — van hangulat, de hiányával a formának. Használunk-e neki, ha kiadjuk? Nekem elvem ellen van a tehetségnek ily módon való ébresztése. De kivételkép, némi szükséges smitásokkal, álljon itt a versike:

Visegrad.

*Méln nyulnak az égbe
Visegrad ormai,
Kidültek már s bedültek
Elvéhédtt falai.*

*E hegytetőn állt hajdan
Magas királyi vár,
Most hitvány omladék csak,
Mely végtomlásra vár!*

*És mindenütt körülte
Emelkednek hegyek,
Amelyeken nagybóbrést
Erdők setétlenek.*

*Egy kevéssel alantabb
A Salamon-torony;
Ott éltek bus rabságban
Zsigmond és Salamon.*

*Egy kiszögellő szikla
Alapját képezi,
Nevét a rab királytól,
Salamontul veszi.*

*Lenn a hegyek tövében
Lassan foly a Duna —
Némán bánul rád le
A hajdan alkonya.*

Kézdi-Vásárhelyi Zoltán.

Deutsch Emil. Válaszolj, másutt meg nem jelentek-e már? Ez esetben közlöm a találos meséket. — **Gyors András.** Ugy van: a királykisasszony is, a míg nagyobbra nőtt, hűséges olvasója volt a »Kis Lap«-nak és tudott is belőle verseket szavalni. — **Weiszberg Hani.** Aztán tudósítatok a színi előadás eredményéről. Hogy ott megjelentek, arra most nem is lehet gondolnom. — **Dankó Erzsí, Róth testvérek, Lukics Zvonimir.** A küldemény utban van. — **Roth Fáni.** A »hirdetési oszlopot« még a fővárosiak sem ismerik, csak most fognak vele megismerkedni. Ez oszlopok által megkímélik a falakat a rájuk tapasztott disztelen nagy hirdetésektől, melyek más nap rongyokban fityegnek alá. Ennek elejét veszik ez oszlopok, melyek este belülről ki lesznek világítva. Bécsben is kevés van még. — **Szintay Pál.** A megfjítés nem sikerült ugyan, de ez ne busítson. Ird meg, egészséges vagy-e már? — **Kerese Mariska.** Neked is az a különös gondolatod tá-

madt, hogy haragszom a levelért. A rejtvény meg fog jelenni. — **Tóth Aranka és Irénke.** A rendelő meg nem mondta a nevét, de a tieteket igenis bediktálta. Hogy ki és milyen volt? Erre a kiadóhivatalban nem emlékeznek, mert ott naponként igen sok ember fordul meg. Bizonyosan egy jó, nagyon jó barátotok járhatja titokban a számatokra. — **Graus Aladár.** Ha másutt még meg nem jelent, szívesen közlöm. — **Fried testvérek.** A tudakolt szám: 11,685. — **Reznek Ervin s Weisz Ilonka.** Rejtvényt lehet beküldeni, s ki is adom, ha a küldemény beválik. — **Hatala Györgyike.** Panaszold, hogy leveled, melyet a multkor küldöttél, nem volt se rongyos, se piszkos. És ezt a panaszodat — rongyos szélű levélben írod meg. Alighanem igazságos volt tehát a »Kis Lap« kisbirája. — **Vasanits Kornélia.** Te is rossz nyomon keresed a megfjítést. Tetszésednek örvendek. — **Rédl Irma.** Besoroztam. — **P. Zs.** A kiadó hivatal azóta rendbe hozta a dolgot.

(Vége köv.)

Jótékonyság.

A *bölesöde* javára: Werkner Rikárd 1 frt., Forster Gyula és Pali 2 frt., Spitzer Klára 50 kr., Gruber Mariska 1 frt., Romeiser Béla 10 frt. — A már eddig kimutatott 399 frttal együtt összesen 413 frt 50 kr.

*

Halmi Ferencz árvái javára: Spitzer Klára 50 kr.

A *Seiler árvák* *) fölségelésére adakoztak: Simay Elemér 1 frt., Novelly Hajnalka 1 frt., Fuchs Aranka 1 frt.

Ez utóbbi adakozások ki vannak mutatva a »Nemzet« című napilapban.

Az Ég áldása legyen a kegyes adakozókon!
Forgó bácsi.

*) Ha nem is olvastok hírlapot, nyilván mégis tudomástok van e szegény gyermekek rettentő sorsáról. Szemök láttára lettek öngyilkosokká a szüleik, miután ezek a legidősb leányukat, a 14 éves Matildot, rábírták, hogy ő is igyék a megmérgezett teából. A két kissebeket is kényszerítette anyjuk az iszonyu tetre, szürcsöltek is valamelyest a végzetes italból, de szerencsére keveset fogott rájtok s így életben maradtak. Életben és — nyomorban. Senkiök a világon, mint a jó Isten oltalma s a jó emberek segedelme.
Forgó bácsi.

Felelős szerkesztő: **Forgó bácsi.** Kiadó-hivatal: Budapest, Barátok-tere 3-ik sz., Athenaeum-épület. Budapest, 1885. Nyomtatja a kiadó-tulajdonos: **Athenaeum** irodalmi és nyomdai részv. társulat.